

SUMARI

Pròleg: Els malsons d'una nit d'estiu.....	9
I.....	17
La llegenda del tren que mai s'atura	19
Una mica de justícia.....	27
II.....	37
Miranda.....	41
Annabel Lee Redux.....	55
III.....	71
Norman Pickbeale torna a casa	75
Una cosa important.....	81
IV.....	89
Tres... dos.. un... Atlanta!	93
El dia de la fi del món.....	99
V.....	115
La Mentilina.....	119
La millor màquina d'escriure	127
VI.....	131
Obra en tres actes.....	133
L'home i l'illa	139

VII.....	143
Vora el llac Piscataway	145
Comiat.....	147
VIII.....	155
El marc	159
El Viatger.....	163
IX.....	177
Un dia la porta s'obrirà	179
L'Home Invisible (o la construcció d'un assassí).	187
X.....	191
Sidònia.....	195
Gènesi 2.0.....	201
XI.....	215
El senyor Jones és un pallasso	219
Una victòria fàcil.....	227
Epíleg.....	231
Agraïments	235

PRÒLEG
ELS MALSONS D'UNA NIT D'ESTIU

—*Em sap molt de greu, tu.*

—*No és culpa teva.*

—*Això, no et turmentis.*

—*Però és que jo vaig suggerir que vinguéssim a passar aquests deu dies a Escòcia...*

—*Ei, que ens hi vam apuntar tots tres ràpidament, no ens hi vas haver d'obligar.*

—*Al contrari: a tots ens venia molt de gust.*

—*A més, aquí sempre fa mal temps, fins i tot a l'agost. Ja ens esperàvem una mica de pluja.*

—*Una mica sí, però això és un diluvi!*

—*Amainarà un moment o altre, no pateixis.*

—*Segur. No s'estarà plovent si Déu té aigua deu dies seguits!*

—*No cridis el mal temps...*

—*Literalment!*

—*Només hem de trobar una manera de passar l'estona fins que la cosa millori prou com per sortir a fer un volt pels prats.*

—*Sí, que semblen macos, eh? Vas tenir una bona idea, de debò. Escòcia a l'estiu és preciosa, ho diu tothom.*

—*El que no et diuen és que hi plou a bots i a barrals!*

—*Sí, que t'ho diuen. A totes les guies. Per això portem la maleta plena de paraigües i impermeables.*

—El servei que et faran, amb el doll d'aigua que cau ara...

—No hi doneu més voltes, va. El clima és el de menys. Estem tots quatre plegats, que és el que compta. Quant temps feia, que volíem escapar-nos?

—Uf! Fa segles que en parlem, però mai trobàvem el moment.

—És que vosaltres dos teniu una agenda que déu-n'hi-do...

—És el problema de ser metges, que no podem parar mai.

—Ja, quina gran excusa. El que passa és que sou uns workaholics. Tots dos. Sort que us heu casat amb dues dones que us entenen...

—I que entenen millor que vosaltres que hi ha d'haver-hi un equilibri entre feina i vida personal... Així que ara que hem trobat d'una vegada el moment per escapar-nos, gaudim-lo. Que no ens l'espatllin quatre núvols! Ens ha costat una mica quadrar agendas però valdrà la pena, ja ho veureu.

—Gaudim-lo, sí. Però com? Ni tan sols hi ha internet, aquí!

—Aquesta era una de les condicions, recordes? Ni cobertura, ni wifi, ni res digital. Que ja ens coneixem. Havia de ser un lloc remot, sense ordinador, o sinó us passàrieu el dia enganxats a les xarxes o contestant emails de feina. Si hi ha alguna cosa important, ja saben com localitzar-vos. Tothom té el número del fix de la casa... i les instruccions de no fer-lo servir si no és una emergència. Així que relaxeu-vos tots dos...

—Molt bé, ja estem relaxats. Promès.

—No tenim cap altra opció: estem aïllats del món!

—*Què fa, un, quan està relaxat? Fa tant temps de l'última vegada que ja no me'n recordo.*

—*Molt graciós.*

—*He trobat aquestes cartes quan explorava el cottage abans. I en aquell armari hi ha un parxís i una cosa que sembla una oca.*

—*Snakes and ladders. Hi juguen molt, els britànics.*

—*I heu vist la biblioteca que hi ha a la sala d'estar? Aquest casalot és massa, realment l'hem encertat. Amb això i els que hem portat en tenim prou per passar tots deu dies tancats aquí ben distrets.*

—*Això és que ja han previst que qui el llogui no en podrà sortir ni que vulgui, gràcies al fabulós clima de les Highlands!*

—*Ho tenen tot planejat, estic d'acord. Mireu que hi ha aquí dins.*

—*Una bona col·lecció de whiskys de la zona!*

—*Caram, quin detall no?*

—*Ja s'ho cobren amb el preu...*

—*No et queixis, que no ens ha sortit tan car.*

—*I l'amortitzarem bé, perquè hi estem atrapats!*

—*De moment, només de moment... Sigues optimista!*

—*Doncs a mi no em fa res passar-me el dia llegint vora la llar de foc amb un bon whisky a la mà.*

—*Si només és avui, mira. Perquè si no, acabarem alcoholitzats!*

—*Ui!*

—*Que només ha estat un tro, home!*

—*Em foten molt nerviós els trons, què vols que et digui!*

—*Doncs ves-te preparant, que en sentirem uns quants, avui.*

—Sí, tu, fa una tarda de pel·li de terror...

—I espereu que es faci de nit... Aquesta és la típica casa plena d'esperits errants!

—No ajudeu gaire, vosaltres dues...

—No em diràs què et fa por una mica de pluja.

—No és por, senyora! És precaució. Si ens cau un llamp a sobre ja veuràs quina gràcia.

—Estem en un edifici de dos pisos construït amb pedra massissa ara deu fer cent anys. Els llamps li deuen fer pessigolles.

—Millor que no ho comprovem, d'acord?

—Poruc!

—No ho soc pas!

—Ara que dèieu això de la por, sabeu a què em recorda, a mi, tot plegat? A la famosa nit a la vil·la Diodati.

—La què?

—Sí, home, allò del Frankenstein.

—Pels qui no sabeu els detalls, us explico la història sencera. Fa just ara dos-cents anys, Lord Byron va anar a passar uns dies a una vil·la que hi ha a la riba del llac Lemán, a Suïssa. Era l'estiu, també, i l'acompanyaven un altre poeta, Percy B. Shelley, i la seva promesa, Mary Wollstonecraft Godwin, que després seria més coneguda com Mary W. Shelley. També hi havia el metge de Byron, John W. Polidori. Però tenien mal temps i no podien sortir de casa.

—Em sona...

—Llavors es van posar a parlar de contes de por... i la resta és història. Aquells dies es van gestar un parell de llibres que van fer història: El Vampir, del Polidori, i Frankenstein, de la Shelley.

—Caram, sí que en saps, del tema.

—*Vaig fer un treball a l'escola sobre aquella setmana d'estiu a la Vil·la Diodati, fa segles, i mira, encara me'n recordo, ves a saber perquè. A més, últimament tothom en parla, per això del bicentenari.*

—*No trobeu que és una coincidència?*

—*El què?*

—*Això! És com si fóssim a la Diodati nosaltres també!*

—*Dona, allò era Suïssa, això és Escòcia...*

—*I cap de nosaltres és un poeta romàntic.*

—*Ni romàntic ni de cap mena. Ni escriptor, tan sols!*

—*Això no és del tot cert...*

—*Què vols dir?*

—*Vosaltres dos escriviu, no? A part de ser metges i treballar al mateix hospital, sempre heu anat escrivint, és una altra de les coses que teniu en comú.*

—*Això i estar casats amb dues dones fabuloses.*

—*Això també, sí.*

—*Bé, escrivim, però jo no diria que som escriptors.*

Ho fem més aviat com un entreteniment.

—*No ho som pas, no. Ni ell ni jo hem publicat mai cap llibre.*

—*Ni la Shelley ni el Polidori n'havien publicat cap tampoc i després d'aquella experiència en van escriure dos que van tenir una gran influència. Tot és posar-s'hi!*

—*Ja, però eren altres temps...*

—*I altres persones...*

—*És clar, és clar... excuses!*

—*Espereu! Tinc una idea.*

—*Ai, que ja veig cap a on vas...*

—*Per què no aprofitem els paral·lelismes amb els Shelley i els seus amics, i que estem atrapats en aquesta "vil·la" sense res millor a fer, i dediqueu el dia a escriure?*

—Has dit “dediqueu”.

—Això mateix: vosaltres dos sou els escriptors. Nosaltres dues no en tenim ni idea. Serem les vostres lectores!

—Però així no s’hi val. A la Diodati tots quatre es van posar a escriure.

—D’acord, sí, però ja hem quedat que no era exactament igual, oi? Doncs aquesta serà la nostra variació sobre el tema: un dia plujós a Escòcia dos metges escriuran una història de por cadascú.

—Ha de ser de por?

—Bé, no, del que vulgueu.

—No, del que vulguin tampoc. Què tal si nosaltres escollim el tema? Així també participem una mica en el procés creatiu.

—M’agrada!

—Doncs a mi no!

—Ni a mi! Prou difícil és que ara ens posem a escriure un conte, així en fred, com per, a sobre, fer-ho sobre un tema que no hem triat.

—No siguis rondinaire... No dius sempre que t’agraden els reptes?

—A més, no seria en fred. Tenim una llar de foc...

—I un armari ple de whisky del bo. Teniu combustible per tot el dia! Fet?

—Tenim alternativa?

—No.

—No.

—Doncs fet, quin remei...

—Això, quin remei...

—Ara esteu dissimulant, per mantenir el tipus, però es nota que us fa gràcia la idea.

—Gràcia, el que es diu gràcia...

—Gràcia. *Que et conec. Et ve de gust.*

—*D'acord, ho confesso. Una mica.*

—*I a tu?*

—*No et diré que no. No recordo l'última vegada que vaig tenir una tirada d'hores seguides per escriure. Ara que ho dic, fa temps que no escric res, últimament vaig molt de cul. I ho trobo a faltar. Pot ser divertit.*

—*Sí senyor, aquesta és la idea! Doncs, va, a divertir-nos tots!*

—*El vostre torn, senyores. De què voleu que sigui el conte?*

—*No ho sé...*

—*Comencem bé!*

—*És que hi ha mil temes.*

—*Tinc una idea.*

—*Una altra?*

—*On vas amb aquest bol?*

—*Aquesta és la idea: deixem que hi intervingui una mica l'atzar. Ella i jo escrivim uns quants temes, cadascun en un tros de paper, els dobleguem i els posem aquí dins. Llavors, una mà innocent en tria un. I aquell serà el conte. Sí?*

—*Per què no?*

—*I així arrenca el nostre remake particular de l'estiu a can Diodati...*

—*Que comenci la festa!*

I

- Què diu el paper?*
—*“Un de fantasmes”.*
—*Un de fantasmes? Què poc originals, no?*
—*Ningú ha dit que havíem de ser originals!*
—*Això, això. Què passa, que no sabeu històries de fantasmes?*
—*És clar que en sabem! Oi?*
—*Doncs... no ho sé, suposo, alguna cosa ens empescarem. Ja ens vindrà la inspiració!*
—*Un de fantasmes, doncs.*
—*Au, poseu-vos a treballar. Nosaltres us esperem aquí ben assegudes, amb un vaset d'aquest whisky tan bo i veient com cau la pluja.*
—*No sona pas malament... però prefereixo anar a escriure. Ja hi estic engrescat!*
—*I jo. Va, som-hi.*

LA LLEGENDA DEL TREN QUE MAI S'ATURA

Mentre el meu abric i jo caminem de nit per aquesta extensa plana, no puc deixar de pensar en la boira. Sí, ja sé que tinc altres preocupacions més greus. El taxi que em duia s'ha espatllat i he decidit que arribaria a l'estació caminant, i d'això ja en fa tres hores! Tres hores d'arrossegar l'estúpida maleta, tres hores de sentir-me adolorides les mans per haver de portar-la, tres hores sense veure res que tingui més lluny del nas... Boira omnipresent et maleixo tres cops!

Assegut sobre l'equipatge, intento recuperar les forces per continuar el camí, una barreja de ziga-zaga de borratxo i ball d'abella. A poc a poc, començo a comprendre l'atracció que provocava la boira als vells mariners, que creien veure-hi sirenes de pits càlids i escates platejades. També intueixo com de les seves entranyes els escriptors del segle XIX van fer néixer monstres i altres criatures que ens horroritzen, segurament perquè s'assemblen tant al que realment som.

Un moment... Què és allò? Una llum! Per fi! Una llum! Som-hi, extremitats cegues, que us han robat la claror i ara us la volen tornar.

A mesura que em vaig apropant a la font de llum m'adono que ve d'una casa gran. Espera... no és cert... no és un habitatge... Aquesta construcció és... una estació

de tren! Salvat! Mai m'havia alegrat tant de veure'n una. I això que, si us he de ser sincer, l'aspecte extern no és gens acollidor. Davant de l'edifici hi ha un pal alt, nu i corcat d'on penja un rètol curt: "Estació". Les escales de l'entrada estan cobertes de sorra grisa. Les parets tenen la blancor d'una condensació de boira. Però una estació és una estació, i no estic en condicions d'escollir. Tanmateix, no sé què esperava, en aquest racó de món deixat de la mà del bon Senyor. ¿Una estació amb escales mecàniques i una hostessa esperant-me amb un cafè amb llet ben calent? Donem gràcies per haver-hi arribat sa i estalvi.

Quan poso la mà sobre el pom de la porta d'entrada a l'estació, sento el so inconfusible de la màquina d'un tren. Com un endimoniat giro cua, oblidó l'estació i comencem a córrer cap a l'andana: jo, el meu abric immens i l'estúpida maleta. Aquest tren no se m'ha d'escapar! Faig molt tard!

Esbufegant com un peix fora de l'aigua, he aconseguit plantar-me vora la via abans que el comboi entrés a l'estació. Mira-te'l, ara ve! I porta una velocitat considerable! Però... Què és això? No és un tren elèctric, no és una màquina actual... És de vapor! Deu ser un tren turístic, encara que no sé què hi pot haver d'interessant per veure en aquest indret oblidat... Atenció... Va massa ràpid i no està frenant! Hauria de parar, no?

I com contestant la meva pregunta, la vella màquina de vapor passa a una velocitat de vertigen pel meu davant tirant tres vagons de fusta podrida completament buits de viatgers. I just abans de tornar-se a endinsar en la boira, m'aboca una alenada de fum amarg a la cara com a resposta. Però el que ha acabat de descom-

pondre'm el rostre ha estat la visió del maquinista: un home cadavèric i d'una pell groguenca visible entre els nombrosos estrips d'un uniforme blau que ja fa molts anys que no es fa servir.

Si volia una resposta ja la tenia: el tren sorgit com d'una infernal màquina del temps no s'ha aturat. Per sort o per desgràcia, sempre he intentat ser bastant racional i trobar una explicació a les coses. Però en aquesta ocasió em costava. Estava crispat i alhora astorat. No era el millor moment perquè et posin una mà desconeguda a l'espatlla com així va succeir.

—Perdoni, soc el cap d'estació. Crec que li seria més còmode esperar el següent tren dins de l'edifici —va dir amb veu reconfortant un home d'edat, d'aspecte agradable i unes ulleres perfectament rodones i transparents.

—Però aquest tren... —just vaig poder balbucejar.

—Entri i l'hi explico —va contestar l'oficial del ferrocarril.

—Sí, val més... —vaig afegir nerviós.

El vell m'obrí la porta i vam entrar a l'estació. Per dins semblava molt més gran que per fora. A la dreta hi havia les finestretes on es compraven els bitllets, i a l'esquerra hi havia una petita barra de bar amb un parell de taules i cadires. Cap ànima més. El cap d'estació es col·locà darrere la barra i m'oferí aquell desitjat cafè amb llet que m'havia imaginat feia uns instants.

—Assegui's, per favor. Ja veu que no vaig excessivament sobrat de personal —va dir amb un mig somriure—. És una estació petita, i amb les retallades encara sort que continuï oberta.

Recolzat a la cadira, lliure dels meus voluminosos abric i maleta, buscava posar els pensaments en ordre.

—Necessito explicacions —vaig començar—. D'on ha sortit aquest maleït tren de vapor amb tots els vagons buits que ha travessat l'andana com un raig? Qui era aquell espantall d'home que el conduïa? Per què...? —m'anava atropellant i el cap d'estació m'aturà aixecant la mà.

—Vol una resposta fàcil o vol la veritat? Pensi-s'ho bé, si us plau —va dir.

Sols vaig aconseguir articular una curta resposta.

—La veritat.

L'ancià assentí complagut, va servir-se un licor estrany i es va asseure al meu costat. I aleshores, com qui no vol la cosa, va soltar:

—Vostè coneix *La llegenda del tren que mai s'atura?*

Me'l vaig mirar amb estranyesa i vaig fer que no amb el cap.

—Ah! Així vostè deu de viure lluny d'aquí, segur. Tots els locals saben la història. Bé, l'hi explicaré i potser aconseguirà la seva resposta. Comença així: “Fa molts i molts d'anys, en aquesta regió hi havia un jove maquinista. Era generós, d'esperit alegre, adorava la seva feina i era estimat per tothom. Un dia arribà un ric matrimoni a aquestes terres. Ell triplicava l'edat d'ella i era vergonyosament ric. Ella era ambiciosa i d'una bellesa ferotge, amb uns cabells llisos llarguíssims d'un color negre que feria els ulls. I per damunt de tot, odiava la vida que portava i el seu marit. El noi del tren no trigà gaire a deixar-se embogir per ella. El tenia dansant al seu dit petit. Un dia va dir-li que sols el seu espòs s'interposava en la felicitat entre tots dos. Ell va dir que sí. I tots els esdeveniments es precipitaren: el dia acordat, ella subministrà un somnífer al seu marit

i el portà amb el cotxe a l'entramat ferroviari. El va aparcar sobre les vies del tren i se'n va anar. Aleshores, el jove maquinista va aparèixer amb el tren, directe cap al cotxe on hi havia adormit el marit d'ella. Poc abans del xoc, l'ignorant espòs es despertà i cridà com un possés, intentant sortir del vehicle. Però el maquinista va accelerar la marxa i amb el xiulet del tren va tapar el xiscle de l'home. L'impacte va ser devastador i amb prou feines en va quedar res, de cotxe i marit. Podria haver-se fet passar perfectament per un accident. Després de les primeres diligències amb la policia, el noi marxà a buscar-la. Però ella no hi era. Els veïns van dir-li que havia marxat amb l'alcalde d'un poble veí a Amèrica del Sud i els diners del difunt. El maquinista enfollí completament. Va tornar al seu tren de vapor i vagons de fusta, amb la màquina encara esquitxada de sang i trossos de ferralla. La policia també el buscava, algú havia sentit el crit de l'home abans de l'atropellament, i a més havien rebut un trucada anònima. Havia estat ella? Mai es va saber. El maquinista feia accelerar el tren com un boig rabiós, la caldera estava vermella i es confonia amb la sang de l'home que havia matat per no res. Enfilà el tren cap a un tram de les vies encara en construcció que acabava en un barranc profund sempre tapat per la boira. No va intentar frenar. Mentre el tren queia al buit, el jove no deixava de riure amb la rialla més folla que mai ningú hagi sentit. Es diu que quan la boira omple tota la plana, com avui, aleshores l'ànima en pena d'aquell maquinista es veu condemnada a tornar a portar el seu tren sense aturar-se a cap estació. Sempre endavant. Fins a tornar a caure al barranc.”

© Manel Esteller Badosa i Salvador Macip Maresma, 2021

Autors representats per Asterisc Agents, S.L

© de les il·lustracions: Rosa Pach Culleré, 2021

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2021

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2021

ISBN: 978-84-1303-285-6

DL: L 378-2021

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.